

[Udenrigsministeren]

re godt belyst. Og tager man yderligere i betragtning, at forhandlingerne stadig pågår, forekommer denne debat usædvanlig uaktuel. Men hvis hr. Holger K. Nielsen finder, at folketinget har rigeligt med tid for øjeblikket, skal jeg da gerne bidrage til underholdningen.

EFs fremtidige finansiering og budgetproblemer kan i realiteten siges at omfatte tre hovedproblemer. Det første hovedproblem består i, at et af medlemslandene, nemlig Storbritannien, har udtrykt utilfredshed med strukturen i samarbejdet og de deraf afledte finansielle konsekvenser for medlemslandene.

Det er det grundlæggende britiske standpunkt, at der er en manglende balance i samarbejdet, eftersom der kun er én fælles politik med finansielle konsekvenser, nemlig den fælles landbrugspolitik.

Virkningerne af den manglende balance i samarbejdets struktur forstærkes af den stærke udgiftsstigning, der har karakteriseret den fælles landbrugspolitik de senere år. Storbritannien har derfor krævet vidtgående indgreb i finansieringssystemet og den fælles landbrugspolitik for at rette op på disse påståede skævheder.

De britiske krav til ændring af landbrugspolitikken går primært ud på store besparelser; og for at gennemtvinge disse store besparelser ønsker Storbritannien, at udgifterne højst må stige svarende til stigningen i EFs finansieringsgrundlag. Og der er tale her om en bindende forpligtelse.

På finansieringsområdet kræver Storbritannien en varig mekanisme for at løse sit budgetproblem, og denne mekanisme ønsker man bliver baseret på begrebet nettobidrag. Den skal føre til, at Storbritannien kun i meget begrænset omfang påføres en nettooverførsel til EFs budget.

Samtidig præciseres fra britisk side, at disse krav ikke indebærer et ønske om en principiel ændring af grundlaget for EF, men kan imødekommes med respekt for de gældende principper.

Vedrørende landbrugspolitikken har de øvrige medlemslande forsøgt at gennemføre besparelser af konkret karakter, men der har ikke kunnet samles tilslutning til en overgrænse for den årlige stigning i landbrugsudgifterne. De øvrige medlemslande frygter, at en sådan fremgangsmåde vil være ensbety-

dende med at bringe landbrugspolitikken ind i en finansiell spændetroje, hvilket på længere sigt ikke vil gøre det muligt at fastholde de grundlæggende principper.

På finansieringsområdet har de øvrige medlemslande været villige til at løse det britiske problem gennem overførsel af bestemte beløb til Storbritannien. Disse overførsler er blevet forhandlet i maj 1980, i maj og oktober 1982 samt på Det europæiske Råds møde i Stuttgart i juni 1983.

De øvrige medlemslande har således taget afstand fra en varig mekanisme, men har samtidig erkendt, at den britiske stilling over for EFs budget indebærer et politisk problem såvel for Storbritannien som for Fællesskabet, og at den bedste måde at løse dette på er en politisk løsning.

Det er således karakteristisk, at de øvrige medlemslande nok har erkendt, at der foreligger et problem, men ikke tilsluttet sig den grundlæggende britiske analyse; de har ikke været villige til at gennemføre de ændringer af landbrugspolitikken og finansieringssystemet, som Storbritannien har stillet krav om. Hovedgrunden hertil er, at de øvrige medlemslande finder, at disse hovedhjørnестene i samarbejdet bør opretholdes uændret, og at en imødekommelse af det grundlæggende britiske krav på længere sigt vil kunne underminere de grundlæggende principper for samarbejdet.

Det andet hovedproblem vedrører de årlige uoverensstemmelser mellem Råd og Parlament om EFs budget. Siden december 1977 er der kun én gang, nemlig i december 1982, blevet vedtaget et årligt budget, som ikke har været anfægtet fra nogen side.

Parlamentet forkastede i december 1979 budgetforslag for 1980, og for de øvrige år har budgettets lovlige vedtagelse været anfægtet. Dette skyldes ikke alene, at EFs budgetregler er komplicerede og rummer betydelige muligheder for fortolkninger, men nok især, at Europa-Parlamentet gennem udøvelse af sine budgetbeføjelser søger at skabe sig større indflydelse på samarbejdet. Rådet har været villig til at drøfte uklarheder og fortolkningstvivel med Parlamentet samt vise imødekommenhed over for flere af Parlamentets ønsker, hvor dette har været i overensstemmelse med traktaten. Det har vist sig ved, at Rådet rent faktisk har accepteret at benytte den undtagelsesbestemmelse, der står